

NÄRVARON

av Håkan Almgren

”Här följer en metod för att predika mot och bestrida fem till synes allmänt accepterade argument från lekmän och simpelt folk om att Gud inte skulle tillåta Djävulen och häxorna en sådan stor makt som gör trolldomens underverk möjliga ...”

Ur *Malleus Maleficarum* (Häxhammaren) Del 1, fråga 18
Jacob Sprenger, Heinrich Kramer år 1487

”Lusten till makt är den mest avskyvärda av passioner.”
Publius Cornelius Tacitus (56-117 e.kr.)

Kapitel 1

1

Malmö, fredagen den 12 maj 2006

Nicko Åkerbloms sista dag i den här världen började i vredens tecken när dörrklockans brutala signal väckte honom ur en härlig dröm om Angelina Jolie. Angelina hade precis grenslat honom och stuckit in sin sammetsmjuka tunga i hans mun. Men nu hade hon försvunnit, och förvirrad och besviken kastade Nicko ett öga på klockradion.

08:14, sa de röda siffrorna. Sist han var vaken vid den här tiden hade han suttit på kåken.

– Jävlars, väste han mellan sammanbitna tänder.

Han störtade upp ur dubbelsängen och slet till sig den svarta kimonoinspirerade morgonrocken från kroken på sovrumsdörren. Han drog den på sig med ett ilsket fny-sande.

Dörrsignalen ringde igen. Och igen.

För helvete, tänkte han.

Han började gå med snabba, energiska steg genom vardagsrummet. De stora panoramafönstren släppte in den milda majsolens strålar, som föll över den stora hörnsoffan, fåtöljerna av läder och det eleganta soffbordet av marmor. Han kom ut i hallen.

Vem fan? tänkte han.

Ingen han kände skulle våga ringa på dörren såhär dags. Ingen av grannarna heller. Vid första mötet hade han besvarat deras inställsamma hälsningar och presentationer med tystnad, följt av en extra stark dos av psykopatblicken. De undvek honom och det var så han ville ha det.

Angelina Jolie hade ju för helvete suttit grensle över honom!

Han slet upp dörren.

Utanför stod en man och en kvinna, klädda i mörka friluftsjackor av obestämt märke. De stack samstämt upp sina legitimationer i ansiktet på honom, som om han var när-synt. Legitimationerna sa: Roland Bark och Mia Hansson, kriminalinspektörer.

Och genast hade han gnidit sitt rakade huvud med handflatan, låtit den fortsätta ner över ansiktet för att gnugga liv i ansiktsmuskulerna och gömma undan ilskan och psykopatblicken. Det gällde att ha full kontroll nu.

– Tänkte du köra arga leken med oss? undrade Hansson, som Nicko klassade som en riktig goding. Hon gick honom till bröstet och var tvungen att titta upp mot honom. Hon hade vackra, bruna ögon, svart hår i hästsvans och ett par läppar som han skulle vilja bita i. Hennes vita t-shirt, som syntes i jackans öppning, skvallrade om små bröst. Han gillade små bröst.

– Ja, se till att spara den där blicken åt dem som har lätt för att skita på sig, sa Bark, som definitivt inte var någon goding. Han var cirka fem centimeter kortare än Nicko, alltså kring en och nittiofem, och hade grått, krulligt hår. Hans blick var som en ishac-ka.

– Vadå arga leken? undrade Nicko. Vad vill ni?

– Vi skulle vilja prata med dig, sa Hansson.

Nicko såg uttryckslost på dem en stund. Han kunde be dem dra åt helvete, men det var samtidigt onödigt, för han visste att de inte hade något hållbart att komma med. I annat fall hade han suttit i ett förhöringsrum på polishuset. Detta var bara ett psykologiskt spel. De sniffade runt för att se hans reaktioner, det var allt. Och det gjorde honom lite leklysten.

– För all del, stig in, sa han.

De slog sig ner i hans exklusiva fåtöljer. Själv satte han sig till rätta i hörnsoffan och gjorde sig mentalt redo att spela sin favoritroll som oskyldig och indignerad.

– Patrik Nyman, sa Bark.

Nicko märkte att de båda snutarna stirrade på honom, att de höll koll på varenda rörelse han gjorde. Deras öron var spetsade inför varje tonfall i hans röst.

Men han satt alldeles stilla och sa lugnt:

– Vem?

Hansson suckade.

– Vet du verkligen inte vem Patrik Nyman är? undrade Bark. Alla som jobbar för Pulver Johansson är ju en enda stor familj. Alla känner alla.

– Jaså? Är det så det är?

– Nyman har varit försvunnen ett par dagar, sa Hansson. Hans bil stod övergiven på Kung Oscars väg i Kungsparken. Och vi har vittnen som sett honom i parken tillsammans med två män. En av männen påminde om dig: rakat huvud, mycket lång, bredaxlad och muskulös.

– Jag har aldrig träffat någon Peter Nyman, sa Nicko och slog ut med armarna, likt den arme Kristus på korset. Och jag rör mig aldrig i Kungsparken. Herregud, man kan bli rånad där! Läser ni inte tidningarna?

Vittnen? tänkte Nicko. Nej, ingen fara. Inget hållbart.

– Han heter *Patrik* Nyman, sa Hansson.

– Jaha. *Patrik*, då. Jag känner inte till honom mer för det.

– Vi råkar ju veta att du tycker om att lösa problem åt Pulver Johansson och hans organisation. Och vi vill bara fråga dig lite vänligt om du sett till Nyman på sistone? Hans familj saknar honom.

De har spanat på mig, tänkte Nicko. Men det spelade ingen roll. Han hade varit med länge och visste hur man skulle uppföra sig. Han ägde ingen fast telefon; han hade en rad mobiltelefoner, samtliga med kontantkort som han bytte med jämna mellanrum, så det var svårt för dem att avlyssna och hålla koll på honom. De trevade i blindo. Och det enda de åstadkom just nu var att väcka härliga minnesbilder av hur den halvfete

siffernissan Nyman legat på knä på det fyra kvadratmeter stora plastskynket och bett för sitt liv.

Nicko och Hacke hade fört Nyman till en av de övergivna verkstäderna nere i Limhamn, släpat in honom i en lokal med grova stålbalkar och traverser i taket. Från traverserna hängde krokförsedda kedjor ner till midjehöjd och i Nickos fantasi var de delar i ett gigantiskt, medeltida tortyrredskap. Här och där glimmade naken koppar från grova kablar som kapats och delvis skalats av. Ett matt ljus föll in genom de igengrod- da takfönstren och avslöjade att siffernissens små, blå ögon var röda av tårar. Han ha- de precis fått barn, bölade han. Hur skulle det gå för hans fru? Hon kunde inte klara sig ensam, inte nu! Nej, han skulle säga till polisen att han räknat fel, att han dragit fel slutsatser. Hans revisionsbyrå skulle kunna hjälpa Johansson att dölja de ekonomiska oegentligheterna på ett bättre sätt än tidigare. Om Nicko bara lät honom leva, så skulle han dribbla bort skattemyndigheten. Han svor att han kunde ställa allt till rätta.

Det skönaste ögonblicket Nicko visste var när han betraktade sitt offer i Glockens enkla sikte, precis innan pekfingret krökte sig den sista millimetern kring avtryckaren. Då hände det något i offrets hjärna, en djup, instinktiv insikt om att det var slut, och denna insikt gav offrets blick en särskild karaktär, som Nicko kunde återuppleva och njuta av som en vacker och samtidigt lite gåtfull tavla.

Efter de två snabba explosionerna från Glocken låg Nyman utsträckt på rygg, med det mesta av hjärnan på plastskynket. Nicko plockade upp de två tomhylsorna och se- dan hjälpte Hacke till med att rulla in den döde i plasten och binda ändarna med ka- belsnören, så att paketet påminde om en gigantisk, svart smällkaramell. De drog upp ett av de stora brunnslocken i betonggolvet och vräkte ner plastförpackningen i det stinkande mörkret och slängde på locket igen.

Minnet framkallade en begynnande erektion, som Nicko tyckte det var onödigt att skylta med. Han lade benen i kors.

– Vad sitter du och flinar åt? undrade Hansson.

Nicko fördrev det lilla omedvetna leendet från sina läppar och tänkte: Om du kunnat läsa mina tankar hade jag legat jävligt risigt till.

– Jag vet fortfarande inte vem den där Patrik Nyman är. Och varför pratar ni med mig om Pulver? Ni vet väl att han sitter inne? Han har suttit inne i över två år nu. Han är slut. Han har inget att säga till om.

– Ja, stackars Pulver Johansson, sa Bark och fnös till och skakade på huvudet. Ham- nar man i fängelse, då är all kriminell aktivitet slut.

Hansson fortsatte:

– Vi vet säklart att Pulver fortfarande håller i rodret. Och eftersom vi också vet att revisionsbyrån som Nyman äger har hand om Pulvers så kallade legitima rörelser, så börjar vi leta efter svaret på vad som kan ha hänt honom i *dina* kretsar. Svårare än så är det inte. Och det vet du.

Hansson log men leendet nådde inte hennes ögon. Hur kunde så vackra ögon bli så kalla? Nicko tänkte på hur läckert det skulle vara att trycka i henne lite Rohypnol och två starköl och sätta på henne medan hon var rent väck i skallen.

– Vad är det ni tror har hänt då? Kan ni förklara närmare?

– Vad tror du själv?

Båda snutarna stirrade på honom utan att blinka.

– Kan han ha tjallat? Det är det enda jag kan tänka mig. Har han jobbat för Pulver och tjallat? Det är ju alltid farligt. Men jag svär vid min mammas grav, jag är inte in- blandad i detta. Jag ägnar mig inte åt brott längre. Jag har avtjänat mitt straff. Jag gick ett av kriminalvårdens program för att komma till rätta med mitt kriminella tänkande.

Bark fick en så svår hostattack att Nicko började hoppas på att den skulle övergå i en hjärnblödning. Men till Nickos besvikelse hämtade han sig igen.

– Du fick tre år för att ha avlossat ett hagelgevär genom en ytterdörr, sa Hansson och lutade sig bakåt i fåtöljen. Killen som bodde i lägenheten hade en skuld till Pulver.

– Det var vad han sa, ja. Men det var *mig* han var skyldig pengar. Inte Pulver. Tingsrätten höll med. Killen tog dessutom tillbaka allt han sagt om Pulver och gick på min linje. Det var ett missförstånd.

– Du avlossade två skott, sa Hansson och hennes röst blev kall på ett sätt som trots alla hennes andra förtjänster faktiskt var lite avtändande. Killen hade två barn, sju och nio år gamla. De kunde ha stått i hallen när du sköt. Men det bekymrade dig inte. Det är den typen av varningar som Pulver tycker om, och du tycker om att utföra dem åt honom.

– Varför pratar vi om detta? Jag har suttit av det. Jag har betalat min skuld till samhället.

– Usch ja, sa Bark. Samhället har krävt mycket av dig, tagit två tredjedelar av tre år av ditt liv, gett dig sjukpension för att du har ryggproblem. Hur fan gick det till, egentligen? Gav du läkaren på kåken arga blicken och fick honom att skriva på papperna?

– Har man inte själv haft ryggproblem ska man hålla käften, snäste Nicko och tänkte: Var försiktig nu. Du tappar för helvete humöret! Det är precis vad de vill.

– Hur kan man lyfta skrot så att man ser ut som Arnold och ändå ha ont i ryggen? undrade Bark och föraktet lyste i hans ögon.

– Ryggen gillar träning, det säger varenda läkare. Det är i förebyggande syfte.

– Och som sjukpensionär och omvänd till laglydig medborgare har man så klart råd med stor lägenhet i centrum, BMW och Rolex, sa Hansson.

– Stämpeln går aldrig att tvätta bort, sa Nicko och skakade på huvudet och funderade på om han skulle klämma fram lite fukt i ögonen också. Det skulle inte vara svårt. Han var skavd inne i näsan av näshårstrimmern. Det räckte med en lätt tryckning om näsvingarna för att ögonen skulle börja tåras.

Men han valde bort överspelet. Istället sa han:

– Det här är rent trakasseri. Jag är inte inblandad i något som har med Pulver att göra. Och nu tycker jag ni kan gå. Det här är inte roligt längre. Dyker ni upp här igen tar jag kontakt med min advokat. Fan vet om jag inte ska ringa honom nu meddetsamma.

– Å, du som är en så god samhällsmedborgare tycker väl om att hjälpa polisen, sa Hansson och log oskuldsfullt.

– Nicko glodde på henne utan att svara.

– Ja, vi tackar för att vi fick störa, sa Bark.

Och sedan reste sig snutarna upp samtidigt. Nicko satt kvar i soffan.

– Ni hittar ut själva, va?

När ytterdörren slagit igen lutade han sig tillbaka i soffan. Det hade trots allt varit ganska lyckat. Han flinade och gav sig själv en liten applåd. Snuten skulle säkert försöka samma spel med Hacke, men honom skulle de aldrig komma åt. Han var typen som pratade oavbrutet, utan att säga något viktigt. Han läckte aldrig.

En lyckad lekstund med snuten var en utmärkt början på dagen. Nu skulle han följa upp den på rätt sätt. Han skulle ta bilen ner till Stortorget och sätta sig på Espresso House och äta frukost. Han hade egentligen kunnat gå de femhundra meterna dit, men han gillade tanken på att kliva ut ur en sprillans ny BMW, så att Malmös kvinnor såg att han var framgångsrik. Den känslan av vällust skulle ju bara kosta parkeringsavgiften och det var den värd.

Resten av dagen skulle han planera medan han åt.

2

Klockan var tio när Nicko tagit plats på en av barstolarna vid fönstret inne på Espresso House, så att han hade utsikt över Stortorget. Han lyfte koppen med en dubbel espresso till läpparna. Kaffedoften letade sig upp i hans stora näsborrar, och han tyckte att den kändes ovanligt nyanserad. Kunde det bero på nashårstrimmern? Insidan av näsan var lika kal och renrakad som hans skalle. Underlättade bristen på nashår dofternas inträde? Han skulle diskutera det med Hacke vid något tillfälle. Det var en viktig fråga.

Han smuttade på espressons ljusbruna, gräddaktiga yta. Precis den rätta creman, tänkte han.

Sedan lät han tankarna glida in på planerna för resten av dygnet.

Om en två timmar skulle han ta en lunch på restaurang Årstiderna, och senare på eftermiddagen skulle han ta ett kort träningspass på gymmet uppe på Hilton, för att försäkra sig om att han fortfarande kunde ta sin egen vikt på etthundratio kilo i bänkpress, och dygnets sista timmar skulle han ägna åt en nattklubbsrunda med Viagran redo i innerfickan. Han gick aldrig ensam hem och med Viagran kunde han hålla på i flera timmar. Det var bra för magmusklerna.

Han blundade, njöt av den fylliga kaffesmaken samtidigt som han frammanade bilden av kriminalinspektör Mia Hansson i hans säng med rumpan i vädret. Ett leende spred sig över hans läppar. Snuten var så desperat att de gjorde hembesök. Han kunde känna sig alldeles säker.

Han slog upp ögonen igen.

Utanför fönstret, precis framför honom, passerade en man. Han var blond, tunnhårig och tanigt byggd men hade ändå skaffat sig en kulmage. Han var klädd i en Armani-kostym och hans gång var vaggande på ett sätt som var mycket bekant.

När det omöjliga letat sig fram till Nickos medvetande ryckte han till så häftigt att halva den dubbla espresson hamnade på det smala träbordet framför honom.

Han satte ner koppen med ett skarpt klirrande, klev av barstolen och svor högt, och kände hur näsa, kinder och händer blev alldeles kalla, som om blodet stuckit iväg någon annanstans.

På andra sidan fönstret korsade Patrik Nyman gatan och styrde stegen mot Stortorget's parkeringsplats.

Nicko gnuggade ögonen, blinkade ett flertal gånger, som för att försäkra sig om att det han såg inte skulle förändras. Det gjorde det inte. Mannen som klev in bland bilarna på parkeringen var en exakt kopia av Nyman, vars döda kropp vid det här laget låg nere i en mörk, djup brunn och jäste i sina egna vätskor, som en gigantisk surströmming.

Nicko var väl förtrogen med Nymans privatliv. Han hade följt efter honom under en veckas tid, kollat all tillgänglig information. Nyman hade ingen tvillingbror. Det skulle han ha fått reda på.

Om den där mannen promenerade omkring i stan och fel personer fick syn på honom kunde det bli farligt för Nickos och Hackes hälsa.

Han blev plötsligt medveten om att han betett sig märkligt. Han svepte därför med blicken över lokalen för att se om någon uppmärksammat honom.

Baristan tycktes inte ha märkt något, för han stod med ryggen mot Nicko och diskade koppar. Sedan återstod bara den där unga, mörkhåriga tjejen vid bordet i hörnan. Han

hade lagt märke till henne när han klivit in. Henne stora, mörkgrå ögon hade stirrat på honom länge och väl, men sedan hade hon återvänt till Metron och kaffet.

Nu tittade hon inte ens upp.

Nicko slet upp dörren och klev ut på gatan.

Nymankopian hade ställt sig vid en svart Volvo 850, samma modell som den döde tjallaren kört.

Med hjärtat hamrande i bröstkorgen skyndade Nicko över gatan, fram till sin BMW. Han höll ögonen på Nymankopian, som log sitt fånigt självgoda leende och klev in och satte sig bakom Volvons ratt.

Nicko hoppade in i BMW:n, stack in nyckeln, startade och backade ut ur parkeringsfickan och såg hur bakänden på Nymans Volvo svängde ut från parkeringen och bort från torget. Nicko följde efter.

Vid det första rödljuset lade han sig precis bakom.

Med vänstra handen hade han fiskat upp mobilen ur den svarta läderkavajens innerficka.

I samma ögonblick tänkte han: Nej, vad fan gör du? Och stoppade genast tillbaka mobilen och skakade på huvudet åt sig själv. Han hade varit nära att ringa Hacke. Men hur skulle det ha sett ut? Hacke skulle ha fått stora skälvan. Han skulle tro att Nicko börjat balla ur.

Det slog om till grönt och Volvon tog till höger och Nicko följde efter.

Jag fixar detta själv, tänkte Nicko. Jag måste ta reda på vem killen är och sedan meddela Pulvers pojkar att det traskade omkring en kille som var en kopia av någon som inte borde vara vid liv. Ingen fick tro att Nicko och Hacke inte fullgjort uppdraget. Det skulle i bästa fall kunna leda till att Pulver begärde att Nicko visade upp liket för någon i den närmaste kretsen. I sämsta fall skulle någon vara alltför snabb att dra slutsatser och skjuta skallen av såväl Nicko som Hacke utan att förhöra sig om hur det egentligen stod till.

Hur fan kan man ha sådan otur? frågade sig Nicko och slog till ratten med knytnäven. Visst fanns det människor som var lika varandra, det var inget konstigt. Men detta handlade inte om likhet. Detta var någon som var en *exakt* kopia. Och han körde samma slags Volvo! Som om Nyman återuppstått från de döda.

Nicko försökte urskilja registreringsskylten, men den var nedsmutsad och oläslig. Han svor högt. Ett samtal till bilregistret hade ju kunnat ge ett bra svar och besparat honom en massa extra möda.

Nymankopian verkade vara på väg ut ur stan. Enligt skyltningen var de på väg till Svedala. Nicko suckade. Han ville inte långt ut på landet. Såg det ut att bli på det viset skulle han preja honom så fort de hamnade i något område med obefintlig trafik. Det var riskabelt, men Nicko var desperat. Hans liv var ju i fara.

3

Nicko började ana vart de var på väg. Nymankopian skulle till Torup, en välbesökt fri-luftsanläggning där åtskilliga motionärer dagligen brände kalorier på de snitslade barnorna genom skogen kring Yddingesjön. Med tanke på att det var en klar himmel och somrigt skulle skogen säkert vara fylld av snorungar på exkursion, snorungar som yrade omkring i hopp om att få syn på någon eländig snok eller några sorgliga lövgrodor. Nicko hade aldrig utnyttjat området. Skogar skrämde honom.

Men vad skulle Nymankopian göra här?

Ska han ta en joggingtur? frågade sig Nicko.

Att jogga hade visat sig vara dåligt för Nymans hälsa, för det var efter ett joggingpass i Kungsparken de hade tagit honom. Han hade varit fullkomligt slutkörd och inte orkat göra motstånd när de slöt sig kring honom vid bilen.

Nymankopian följde nu skyltningen till friluftsanläggningen men körde till Nickos förvåning förbi den markerade infarten. I stället valde han en av de mindre vägarna som gick norr om Torup.

– Vart är du på väg? frågade sig Nicko som lät avståndet till Volvon öka till omkring trettio meter.

Han kollade i backspeglarna. Han hade ingen bakom sig. Trafiken här var gles.

Det är perfekt, tänkte Nicko. Inga vittnen.

Volvon fortsatte i makligt takt under en halvmil och skogen glesnade några hundra meter och övergick i ängsmark och sedan blev den tät igen och skyltningen avslöjade att de nu befann sig i Signaskogen.

Nicko hade aldrig hört talas om Signaskogen. Bokskogen, visst, men inte någon jävla Signaskog!

Volvon svängde till höger in på en ännu smalare väg, en grusväg med tätvuxen skog på vardera sidan. Ett par hundra meter in saktade Volvon ner, för att sedan köra in till kanten och stanna.

Nicko saktade själv ner, men passerade Volvon och såg i sidospiegeln att Nymankopian klev ur, gick runt sin bil för att med uppenbar brådska försvinna in mellan träden.

Nicko svor till, körde in till kanten och stannade.

Vad i helvete ska han göra inne i skogen? frågade sig Nicko och skyndade sig ur bilen och sprang de tio Meterna till Volvon. Han kikade snabbt in genom Volvons sidorutor, men det fanns inget i bilen som kunde säga något om Nymankopians identitet.

Han vände sig mot skogens träd. De var tätvuxna och bestod av både löv- och barrträd. Lövkronorna som hängde ut över vägen var tjocka och trots att solen stod ganska högt på himlen utestängde de mycket av solljuset.

Han försökte urskilja någon rörelse, men Nymankopian syntes inte till. Och allt var tyst och stilla.

Idioten måste stå gömd bakom något träd, tänkte Nicko. Annars borde det ha prasslat i snåren. Och vad är det för något pucko som beger sig in i tät skog klädd i en Armanikostym? Sinnessjukt!

Tystnaden var onormal. Det var som om skogen höll andan. Nicko kände hur håren reste sig på hans kropp.

Han tog några steg bort från Volvon, närmade sig träden. Om han ville hitta idioten måste han gå in bland träden, men den tanken tilltalade honom inte. Ett annat alternativ var att stanna kvar vid Volvon tills han kom tillbaka.

Nicko önskade plötsligt att han tagit med sig något vapen. Han hade en batong under passagerarsätet i bilen. Det var när han skulle hämta den som han såg att ena dörren till BMW:ns baksäte stod öppen.

Har Nymankopian gjort en kringgående rörelse och klivit in i min bil, eller...?

Men han borde väl ha hört något i så fall?

Har jag haft en fripassagerare?

Blotta tanken var absurd och han förstod inte var den kom ifrån, men den kändes ändå angelägen. Han vände sig mot Volvon igen.

Men Volvon var borta! Som om den upplöstes i intet, snabbt och ljudlöst som en såpbubbla spricker.

Han stod som förstelnad och med munnen öppen i ohöljd förvåning när någon rörde vid hans högra underarm. Han vred på huvudet åt höger med sådan kraft och snabbhet att det knäppte till i nacken.

Den mörkhåriga tjejen från Espresso House stod vid hans sida. Hennes stora mörkgrå ögon, fyllda av ett slags skrämmande målmedvetenhet, tittade upp på honom, och hennes lilla hand greppade hans högra handled. Han tittade ner på den. Hennes fingrar nådde inte runt, men greppet kändes som stål. Han började rycka och dra för att komma loss ur greppet, men det var som om hennes kropp inte lydde under fysikens lagar eller var fastgjuten i marken.

Med pulsen hamrande i hals och tinningar knöt han vänsterhanden för att i ren desperation slå till henne. Men innan han hann få iväg sitt slag lade hon huvudet lite på sned och sa:

– Det är dags nu, Nicko.

Han blev så förbluffad att slaget kom av sig.

– Hur vet du vad jag heter? Dags för...?

– Den här vägen, sa flickan.

Med en rörelse så snabb att han knappt uppfattade den, vred hon upp hans högerarm bakom hans rygg samtidigt som hon ställde sig bakom honom och knuffade honom framåt.

Smärtan gjorde att han inte kunde annat än att följa med, och han rörde sig framåt mellan träden med en väldig fart, tappade balansen och föll framåt. Plötsligt kände han något mot sitt huvud, känslan av något elektriskt, något kallt och underligt, som om han knuffats genom en osynlig hinna.

Känslan upphörde och flickan hade släppt sitt grepp, så att han kunde ta emot med händerna. Han landade på knäna och satte handflatorna i fuktig moss. Medan han stod på alla fyra skymtade ett par eleganta italienska loafers i överkanten av hans synfält.

Han höjde blicken.

Skorna tillhörde Patrik Nyman, som tittade ner på honom. Hans ena öga var en grop fylld av blod och benmassa, det andra var friskt och vaket och riktat mot Nicko. Och Patrik Nyman gäspade demonstrativt, som för att visa Nicko hålet i bakhuvudet, ett hål stort nog att rymma en knytnäve. Han gäspade färdigt, smackade lite förnöjt och log mot Nicko. Sedan sa han:

– Ville du mig något, Nicko?

Nicko hörde för första gången i sitt liv hur han själv lät när han skrek av skräck.

Kapitel 2

1

Malmö, torsdagen den 1 juni 2006

Kriminalinspektör Magnus Bengtsson vid Länskriminalen betraktade brottsplatsfotona och det rättsmedicinska protokollet som låg framför honom på skrivbordet. Offrets namn var Irina Volkov, trettiofem år och ensamstående tvåbarnsmamma. Hennes döda kropp hade hittats av en securitasvakt under natten mellan tisdagen och onsdagen inne i en Seven Elevenbutik på en tvärgata till Föreningsgatan.

Vakten hade noterat att Irina, som brukade arbeta kvällspassen, inte hade låst och släckt ner trots att det var efter stängningsdags. Han beslutade sig för att undersöka saken.

När han klev innanför dörren möttes han av en obehaglig syn. Kassaapparaten, hyl-lorna med cigaretter och allt annat i det trånga utrymmet kring disken var indränkt i blod, och på golvet bakom disken låg Irinas kropp. Halspulsådern hade skurits av och blodet hade sprejats ut över den närmaste omgivningen.

Förövaren måste ha badat i hennes blod, tänkte Magnus.

Irinas kropp hade punkterats med ytterligare tio hugg, koncentrerade till bröst och mage. Huggen var förenade med en sågande rörelse, som om tanken varit att rensa henne på inälvor.

Bilderna väckte ett vagt illamående hos honom. Han hade varit på åtskilliga mord-platser och lukten av en nyslaktad människa var tung och obehaglig. Särskilt om offret var uppsprättat, som i det här fallet.

Magnus slog ihop mappen. Han slöt ögonen, lutade sig tillbaka i skrivbordsstolen, snurrade stolen något åt vänster, så att solljuset som föll in från fönstret värmdes hans ansikte. I bakgrunden hörde han suset från datorns fläkt, och genom den stängda dörren letade sig en envis, avlägsen telefonsignal in från någon kollegas övergivna skrivbord.

Irina hade varit död i ungefär trettiofyra timmar. Det fanns inga vittnen, inget mordvapen. Kassan var orörd. Brottsplatsteknikerna fann inga blodiga fingeravtryck, som skulle kunna binda någon till platsen vid rätt tidpunkt; inga hårstrån i blodpölen, inget som skulle leda till användbart DNA. Blodiga skoavtryck, storlek 42, från ett par fritidsskor av märket Nike, det var allt.

När kommissarie Agnes Ahlgren lagt ärendet på hans bord hade han vid första genombläddringen tänkt att det kunde bli en långdragen historia helt beroende av tips från allmänheten och insatser från spaningsroteln. Idag vid halvåttatiden kom det första tipset. Anonymt, så klart. Men det lät ovanligt lovande.

Dörren till Magnus rum for upp och Oskar *Ozzy* Andersson klev in, sparkade igen dörren med klacken och satte sig med en djup suck i stolen framför skrivbordet.

– Två timmar försent, sa Magnus. Årets rekord!

Ozzys gråsprängda hår var rufsigt, skäggstubben framträdande, de bruna ögonen nästan begravda i sömniga veck, och slipsen satt på sned och den mörkgrå kavajen såg ut som om han sovit i den.

– Har du varit på fest? undrade Magnus.

Han hade arbetat med Ozzy under fem års tid. När de först började arbeta ihop var Ozzy rena raggningsexperten, som ansåg att singellivet var en oöverträffad livsstil. Men för två år sedan träffade han en bibliotekarie vid namn Karin, som uppenbarligen ägde magiska krafter, för hon förvandlade Ozzy till en djupt förälskad och ängslig fästman. Ozzy, som var tolv år äldre än Magnus, skulle dessutom bli pappa för första gången.

Men Zebran är ett randigt djur, tänkte Magnus förgrymmat. Ränderna går aldrig ur.

Ozzy skakade sakta på huvudet och såg bedrövad ut. Magnus började bli orolig.

– Har det hänt något?

Ozzy dröjde med att svara och Magnus nyfikenhet väckte den varelse han bar inom sig och som hans förfäder döpt till *Närvaron*. Den ville stå till tjänst, den ville ge svar på hans undran. Men Magnus höll den tillbaka och svaret kom utan något intrång i Ozzys medvetande:

– Karin fick svåra smärtor vid tvåtiden i natt. Jag körde henne till akuten, och där har jag tillbringat morgontimmarna.

– Aj fan, sa Magnus och kände ett styng av dåligt samvete. Är hon okej? Är barnet okej?

Ozzy nickade och gnuggade sina sömniga ögon.

– Foglossning. Något hormon de kallar relaxin framkallar skiten. Hon är ju stor som ett hus för att vara så liten och ändå vägrar hon att hålla sig stilla.

– Vad kan man göra åt det?

– Hon ska vara stilla, det är allt.

– Ja, men då löser det sig väl?

Ozzy höjde på ögonbrynen.

– Jag kommer att få ett helvete, Mange. Om hon inte får fara omkring som hon brukar, så blir hon irriterad och det går ut över mig. Karin är underbar och jag älskar henne, men börjar vi gräla blir hon skarp som ett samurajsvärd. Jag har inte chans.

Ozzy såg ut som en lite överviktig George Clooney med en längd på en och nittiofem. Karin var en och sextiotvå, och när hon inte var höggravid var hon späd och söt som en älva. Magnus sprack upp i ett leende när han föreställde sig hur Karin läxade upp Ozzy.

– Det är jävlar i det inget att skratta åt, sa Ozzy småsurt.

– Nej, visst, sa Magnus och kände hur leendet blev ännu bredare. Varför grälar du med henne då? Det låter ju lika korkat som att välja att pinka på ett elstängsel.

Ozzy suckade igen, himlade med ögonen och tittade sedan på mappen på Magnus skrivbord.

– Vad är det som är på gång?

Magnus berättade om mordet på Irina Volkov och att det kommit in i ett tips.

– Helgad vare tipstelefonen, sa Ozzy. Vad skulle vi göra utan den?

– Vår tipsare, en äldre man med brytning, namngav två killar, Arben Selimi och Yossip Vukovic, sjutton respektive arton år, som skyldiga till mordet han läst om i Kvälls-posten. De bor i ett tiövåningshus på Thomsons väg i Rosengård och enligt tipsaren har de inrättat en egen klubblokal nere i husets skyddsrum. De tycks spendera tiden där med att dricka öl och röka brass och intala varandra hur farliga de är. Men det de inte vet är att allt de säger går att höra genom ventilen på vår tipsares toalett. Jag skulle gissa att han bor på första våningen i samma hus, så det skulle inte vara svårt att ta fram hans identitet om vi behöver den.

Ozzy nickade, gned sin orakade haka med ett strävt ljud som följd.

– Killarna måste ha sagt något särskilt, antar jag.

Magnus nickade.

– De hade pratat om hur de tystat bitchen, hur jäkla förvånad hon sett ut när hon blivit stucken i halsen. De hade skrattat åt det hela.

– Låter som svärmorsdrömmar.

– Vakthavande befäl skickade dit en bil för att kolla stället och för en stund sedan fick Ahlgren besked från patrullen att de hittat de två gossarna. De satt nere i sin klubblokal och drack öl från ett flak. Flaket var försett med en följesedel. Och adressen på följesedeln... Ja, du förstår. Patrullen är på väg hit med gossarna för ett litet samtal.

– Både svärmorsdrömmar *och* extremt smarta, alltså. Är de kända sedan tidigare?

– De har varit föremål för en utredning, men den lades ner. De utsåg en kille till mobbingoffer på Rosengårdsskolan. Efter en termins terror avslutade de det hela med att binda fast honom vid ett träd med hjälp av en bogserlina, och när han satt fast ordentligt dränkte de in hans täckjacka i kemiskt ren bensin. Sedan stod de och tände sina cigaretter.

Ozzys blick svartnade, sedan såg han bedrövad ut igen.

– De satte aldrig eld på honom, fortsatte Magnus. Men killen fick psykiska men. Han vågade inte gå ut och vågade framför allt inte gå till skolan mer. Efter att ha tänkt över sin situation tog pojken tillbaka sitt vittnesmål. Det fanns inga vittnen. Det var hans ord mot deras. Utredningen lades ner. Kort därpå tog familjen sitt pick och pack och lämnade Malmö för någon mer fridsam stad.

Historien hade gjort Ozzy beklämd. Magnus hade märkt att han blivit känsligare sedan det stått klart att han skulle bli pappa. Magnus förstod honom. Ibland hade han tänkt på Ozzy som modig på gränsen till dum, som vågade sätta barn till den här världen. Han visste ju lika väl som Magnus vad det var för värld som dolde sig därute.

– Med tanke på att Arben bara är sjutton år, så ringde Hansson socialen nu i morse och frågade om de ville vara med under samtalet. Men de var inte bemannade för det, sa de. Och sedan önskade de oss lycka till.

Ozzy log för första gången sedan han trätt innanför tröskeln.

– Du ska jobba med Mia Hansson?

– Ahlgren var tvungen att göra en rockad eftersom du inte var på plats.

Ett faktum som Magnus fann mer än en aning besvärande.

– Men hjälper inte Bark och Hansson ekoroteln i Pulver Johansson-fallet?

– Har du inte hört?

– Vadå?

– Åklagaren har lagt ner utredningen. Först försvann huvudvittnet, en revisor som var villig att lämna uppgifter...

– Då är han sannolikt död.

– Precis. Och därför började Bark och Hansson sätta press på Nicko Åkerblom.

– Nicko Åkerblom! Är han ute igen? Den jäveln grips inte av panik i första taget.

– Nej, det är fin kille. Han skulle kunna knäcka nacken på sin gamla mamma för en tia. Men så försvann även han spårlöst. Span har pratat om att det skapat oro i de kriminella leden, för ingen tycks ha en aning om vart han tagit vägen. Många tror att Pulver gjort sig av med honom.

– Se där. Även Pulver kan göra gott i världen.

Ozzy log plötsligt riktigt brett och lutade sig framåt som i förtroende.

– Jag har hört rykten, sa han och spelade med ögonbrynen. Kriminalinspektör Hansson är intresserad av dig, Mange. Enligt mina källor har hon sagt att du är läcker. Och hon är tydligen inte typen som säger sådant. I mina öron låter det som...

Magnus kände hur han blev varm om kinderna.

– Det var det jävligaste jag sett! Magnus Bengtsson rodnar!

– Lägg av, sa Magnus.

För två veckor sedan hade han suttit vid bardisken på polismyndighetens vårfest och pratat med Mia. Han hade nyligen separerat och råkat dricka lite för mycket. Och Mia var snygg, trevlig och förstående, och de pratade om kärlek, de pratade om ondska, de pratade om...

Ja, vad mer?

Han mindes inte. Han hade minnesluckor, och det var det stora problemet. Han visste att han pratat om sin före detta, Birgitta, och om hennes vänsterprassel. Det var illa nog. Men det värsta var att han hade en vag aning om att ha nämnt Närvaron. Han hade aldrig nämnt Närvaron för sin före detta, trots att de varit ihop i fem år. De enda som varit invigda i hemligheten hade varit hans föräldrar, som båda var döda nu, och hans farmor, som fortfarande levde men som tagit avstånd från sin son och sitt barnbarn. Att han skulle berätta om den för Mia, som börjat i utredningsgruppen för ett år sedan och som han egentligen inte kände, det var obegripligt och direkt skrämmande.

– Hon är snygg och mycket intelligent, sa Ozzy. Jämfört med den där blonda saken du hängde ihop med så länge är hon ju rena drömmen.

Magnus tyckte inte om att bli påmind om Birgitta och skulle just påpeka det då telefonen ringde. Han såg i displayen att det var numret från ett av förhörssrummen. Det var Mia.

– Vi får tala mer om detta senare, sa Ozzy och reste sig upp. Jag ska ha ett möte med Ahlgren och förklara min sena ankomst.

Ozzy skyndade ut ur hans rum och Magnus svarade.

– Gossarna är på plats nere i foajén, sa Mia. Jag har valt förhörssrum fyra.

– Jag kommer, sa Magnus och lade på luren och öppnade höger skrivbordslåda, tog upp hölstret med tjänstevapnet, som han hämtat ut från vapensåpet för en liten stund sedan, och fäste det i byxbältet.

2

Magnus tog hissen från fjärde våningen ner till andra. Han var ensam i hissen och betraktade sig som hastigast i spegeln. De mjuka dragen, de bruna ögonen och det mörka håret hade han ärvt av sin mamma. Hans pappas mer hökrika utseende skulle ha passat bättre på en polis, men Magnus såg inget av honom i sina ansiktsdrag. Om det inte varit för Närvaron, som hörde hemma på hans pappas sida, skulle han ha antagit att han var resultatet av ett vänsterprassel.

Han fasade för att arbeta med Mia. Om han nämnt Närvaron för henne hade han gett henne ett perspektiv som skulle kunna leda till problem. Om hon började fundera över hans framgångar som utredare och kopplade dem till Närvaron... Han kände henne som sagt inte. Kanske hade hon redan spridit ett rykte bakom hans rygg. *Du, Bark, vet du att Bengtsson tror att han har en övernaturlig förmåga? Han tror sig kunna se andra människors...* Magnus skakade på huvudet åt sin spegelbild. Nej, hon verkade inte vara den typen. Jag fattar inte vad som flög i mig, tänkte han. Jag har varit full förut utan att käften glappat.

Han var tvungen att vara extra försiktig i hennes närhet. Det var nödvändigt.

Hans blick sökte sig till tjänstevapnet i bältet. Han stoppade ner sin randiga skjorta ordentligt innanför de svarta jeansen, så att den inte stack ut och dolde vapnet.

Att bära tjänstevapnet i den här situationen hade varit Mias förslag.

Du försöker ställa dig in hos henne, tänkte han och mindes den bubblande glädjen som följt med rodnaden när Ozzy nämnt att hon verkade intresserad.

3

Magnus klev ut ur hissen och in i slussen, där han drog nyckelkortet genom avläsaren intill dörren med armerat glasfönster, sköt upp den och gick in i förhörsumskorridoren.

Korridoren hyste åtta förhörsum.

Han klev in i rum fyra. Mia satt vid bordet med armarna i kors över bröstet. Hennes svarta hår var uppbundet i hästsvans, och hon var klädd i mörkblå piketröja och ljusblå jeans och gymnastikskor. Sig Sauern i hennes bälte såg stor ut, trots att hon hade den mindre modellen, P228:an. På bordet framför henne, intill telefonen, låg ett digitalt fickminne kopplat till en mikrofon, ett rutat kollegieblock och en stiftpenna.

Hennes blick gick till hans midja, varpå hon log och sa:

– Tack. Jag visste inte hur du och Ozzy brukar göra, men jag tänkte att snorungarna kanske skulle bli lite mer medgörliga inför lite vapen.

– Vi får väl se.

– Det lät lite skeptiskt.

Han mötte hennes blick. Hon gjorde honom nervös på så många plan. Att hon var enormt tilldragande var bara ett av dem. Närvaron skruvade på sig. Den gjorde sig redo att storma in genom luckan i hennes medvetande. Närvaron visste vad han ville veta. Allt han behövde göra var att säga *Vårfesten* och Närvaron skulle visa honom. Men han tillät sig inte använda varelsen på det viset. Hans pappa hade gett honom etiska regler att följa, och de satt lika djupt rotade som potträningen. Närvaron skulle inte användas av rent egoistiska skäl eller i banala sammanhang utan till att hjälpa andra och enbart på ett sådant sätt att den förblev en hemlighet för de inblandade.

Ska jag fråga henne rakt ut? tänkte han.

Om det visade sig att han berättat om Närvaron skulle han kunna be om ursäkt för att alkohol i stora mängder förvandlade honom till mytoman. Men det kändes inte heller bra. Frågade han rakt ut skulle händelsen verka betydelsefull. Hon skulle kanske börja granska honom ingående och då skulle hon upptäcka saker, dra slutsatser. Alla var inte så obenägna att tro på det övernaturliga som Ozzy.

För helvete, skärp dig, tänkte han.

Mia rynkade pannan.

– Är du okej?

– Jag? Javisst. Nej, jag tänkte bara säga att man aldrig kan veta hur de reagerar.

Mia log och nickade.

Magnus satte sig intill henne. Hon doftade svagt av en mjuk och fräsch parfym.

– Jag har precis pratat med en av poliserna som hämtade dem, sa Mia sedan. Enligt honom hade de nästan rusat in i polisbilen, som om de längtade efter att få komma hit. Inga protester, inga rop efter advokat. Det låter lite oroväckande, tycker du inte?

– Jo, de tror väl att de ska kunna jävlas med oss.

Magnus kände hur nervositeten började försvinna. Han var fokuserad nu. Han såg fram emot att få ta del av sanningen.

– Vi börjar väl med Arben, sa han. Han är yngst.

Mia nickade och lyfte luren och slog kortnumret till receptionen och bad att någon tog upp Arben till förhörssrum 4.

Magnus tittade på klockan. Den var kvart i elva.

4

Det knackade på dörren och en manlig polisassistent ledde in Arben. Mia och Magnus tackade för hjälpen varpå polisassistenten lämnade rummet igen.

Arben var smal och tunn och hade ett långsmalt ansikte och ett par djupt liggande mörka ögon. Hans mörkbruna hår var snaggat, bortsett från en tofs i pannan som liknade en rakborste.

Magnus och Mia hade ställt sig upp när han kom in, för att visa att de var beväpnade, och Mia pekade på stolen på andra sidan bordet och Arben smålog och undvek att titta åt hennes håll och stod alldeles stilla. Istället höll han blicken på Magnus. Och under ett ögonblick studsade hans blick ner till vapnet i Magnus bälte och en gnista tändes i de mörka ögonen, som annars var lika livlösa som ett kameraobjektiv. Gnistan hade inget med skräck att göra; det var snarare samma längtansfyllda blick som Gollum riktat mot sin älskade ring. Och så fort hans blick lämnat vapnet, var den återigen kall och likgiltig.

– Sätt dig ner, sa Magnus och kände hur Närvaron uppjagat for hit och dit innanför hans skallben, som en uthungrad hund, som fått syn på sin matskål genom en tjock glasruta.

Arben lystrade och rörde sig framåt med tonåringens släpiga stil; han var klädd i en svart t-shirt och hans jeans satt nere på halva rumpan och i midjan syntes resåren till ett par Calvin Klein-kalsonger. Hans blick rörde sig långsamt över rummet. Han satte sig ner.

Magnus och Mia satte sig också ner och presenterade sig. Mia frågade honom om han visste varför han var här.

Arben tittade inte på henne utan lät blicken vila på Magnus, som om han var den enda bortsett från Arben själv som var värd uppmärksamhet.

– Svara på frågan, sa Magnus.

Arben satt orörlig i stolen och hans händer låg fromt framför honom på bordet, med ena handen över den andra, som för att signalera att han var liten och ung och oförmögen att ens göra en fluga förnär. Han log milt och sa med en röst som verkade orörd av målbrottet:

– Ni vill fråga oss om ölen, var vi fått ölen ifrån.

– Bland annat, sa Mia. Är det okej om vi spelar in samtalet?

Arben ryckte på axlarna.

– Svara med ja eller nej, sa Magnus.

– Ja, spela in. Jag bryr mig inte.

Magnus höll kvar Arbens blick och utan att vika sa han:

– Seven Eleven i tisdags.

Och sedan for Närvaron ut ur hans skalle och in i Arbens.

Kapitel 3

1

Han står inne i butiken; han är vänd mot Köttet nere vid kassan men dold bakom en hylla med chips, popcorn och ostbågar. Han har sin svarta hoodtröja på sig, med huvan över huvudet. Han håller båda händerna i fickorna, känner med högerhanden på knivens räfflade handtag. Yosse står snett till vänster vid ingången och håller utkik. Några meter till höger står kylskåpen uppradade med läsk och öl bakom skjutdörrarna av glas. I taket ovanför kylskåpen blinkar ett lysrör. Till vänster, längs den stora glasrutan ut mot gatan, står staplade lådor med lösgodis och skymmer sikten från utsidan.

Han betraktar Köttet genom springan mellan hyllorna med snacks. Köttet är nervöst; han ser att hon försöker avgöra vad han håller på med borta vid chipsen.

Åsynen av hennes rädsla har fått honom att glömma tanken på att sno pengarna i kassan. Han kliver ut i gången, börjar gå mot henne. Köttet tittar på honom med sina bruna, ängsliga ögon. Hennes rädsla drar honom dit, som en magnet.

Han hör Yosse säga något, men uppfattar inte orden. Ju närmare han kommer, desto tydligare ser han hur rädslan pulserar i Köttets hals. En snabb rytm. Han kan inte släppa pulsen med blicken. Den är förtrollande. Han känner erektionen spänna mot byxorna. Han går runt disken och han ser Köttet spärra upp ögonen och protestera. Men han hör inte hennes röst. Han känner lukten av hennes kropp, rädslans skarpa dofter. Hennes ögon söker hans blick och han fångar den för ett ögonblick.

Att se dessa ögon slockna! Att se henne falla på knä inför honom!

Han vill veta hur det känns. Han har alltid undrat. Och en sådan här njutning har han aldrig känt förut. Han har varit nära många gånger, men aldrig såhär. Han är en meter från henne nu. Hon har backat och står med ryggen mot kassaapparaten. Hon skjuter fram händerna för att värja sig, men han slår undan dem. Stålet i hans högerhand är blottat, det är hans vilja i fast form, och rytmen i hennes halsgrop, han har svårt att ta blicken från den. Köttet verkar se hans tankar och tårarna stiger upp i hennes ögon och hon skriker nu. Men han både hör och inte hör. Han är styrka och makt, och han griper tag om hennes hår och drar henne neråt. Stålet åker in lätt. En gång, två gånger och sista gången med ett snitt åt sidan.

En explosion av rött.

Hans underliv vibrerar, som om stålet bakom hans gylf också rört sig in och ut i Köttet.

Han slickar sig om läpparna och känner smaken av Köttets blod: salt och metall. Han är in-dränkt i det.

Köttet håller krampaktigt om sin hals, hon visar sina ögonvitor, ögonlocken fladdrar. Blodet sipprar mellan hennes fingrar. Han håller henne i håret och stöter stålet in och ut. Han hör bara

sitt eget stön när utlösningen kommer. Han släpper taget om hennes hår och hon faller ihop på golvet och nu när han är tillfredställd ser han på varelsen på golvet och fylls av äckel över hennes kropp.

Yosse skriker något, så han tittar upp. Yosse är blek som ett lik och står vid dörren. Yosse är rädd, nästan lika rädd som Köttet. Det betyder att han äger Yosse, men det har han alltid vetat.

Detta känns mer underbart än han vågat hoppas på. Han skulle ha gjort detta för länge sedan. Vad hade han egentligen varit rädd för?

Han pekar på ett av ölflaken. Från pekfingrets spets faller en droppe blod mot det grå stengolvet.

2

Magnus torkade med en snabb och omärklig gest bort de svettpärlor som trängt fram på hans överläpp och tog därefter ett djupt, kontrollerat andetag. På en sekund hade Närvaron plundrat Arbens minnen, och de var nu tillgängliga för Magnus, som om de varit hans egna.

– ... och ni har sagt att ni inte vill ha advokat närvarande, sa Mia.

Utan att titta på henne svarade Arben:

– Advokat? Vad ska vi med det till? Är vi misstänkta för något?

– Nej. Vi vill bara prata med er.

– Vi har inte gjort något. Och vadå Seven Eleven?

Arben stirrade på Magnus.

Mia uppgav adressen till Seven Eleven-butiken.

– Det är en tvärgata till Föreningsgatan. Har ni varit där, du och Yosip?

– Vilken är Föreningsgatan?

– Den går förbi konserthuset, ner mot Värnhem.

Arben var tyst en stund, verkade fundera. Ett försmädligt leende låg på hans tunna läppar.

– Nä, vi har aldrig varit där.

Magnus skulle ha velat dra sig tillbaka för att samla sig.

Arbens psyke var kallt och maskinligt, inriktat på att utforska den njutning som andras lidande gav upphov till. Hans far hade börjat ana vad som dolde sig bakom sonens blanka uppsyn och försökt prygla honom till rätta, men det hade bara gjort det värre. Efter varje omgång stryk gick Arbens hat automatiskt ut över någon annan. Hans far anade, men det var allt. Ingen i hans familj skulle kunna föreställa sig vad han egentligen var förmögen att göra, vad han just gjort, och den insikten roade honom.

Arben var säker på att de skulle komma undan. Det saknades bevis. Och så länge det inte fanns bevis skulle Yosip klara pressen, och tillsammans skulle de skratta snuten rakt upp i ansiktet. Det var därför de var här.

Magnus längtade efter att få ge honom en ordentlig överraskning. Men som vanligt skulle han få ta en omväg.

– Låt oss gå tillbaka till det här med ölen, sa Magnus.

– Vad är det med ölen? undrade Arben.

– Flaket med öl, som poliserna hittade på ert ställe, det kom ifrån just den Seven Eleven-butiken vi pratar om.

Arben ryckte på axlarna.

– Så vadå?

- Var ni där och hämtade det?
- Nej, vi har köpt det.
- Köpt det? undrade Mia. I butiken?
- Nej. Vi har inte varit där, det sa jag ju.
- Var har ni köpt det då?
- Av en kille.

Magnus log mot Arben och frågade om han visste vad killen hette.

- Nej. Han har sprit och öl i bakluckan på bilen. Vi kan köpa när vi vill.
- Vad är det för slags bil?
- Mercedes.
- Vilken modell?
- Vet inte.
- Vilken färg?
- Blå, tror jag.
- Tror du? Är du färgblind?

Arben mötte hans blick. De unga, livlösa ögonen förblev livlösa. Det gick inte att provocera Arben på det sättet. Men Arben uppfattade i alla fall försöket och bjöd på sitt försmädliga leende.

- Vi bryter samtalet här, sa Magnus.
- Va? sa Mia. Jaha.

Arben såg forskande på honom. Magnus besvarade hans leende, som om de var två lekkamrater. Av någon anledning verkade Arben inte uppskatta det. Hans leende försvann. Han hade välutvecklade instinkter. Han kände att något inte stod rätt till.

Mia stängde av inspelningen och ringde sedan ner till receptionen och bad dem skicka upp någon som kunde släppa ut Arben.

Ingen sa något under de minuter det tog för polisassistenten att komma till förhörsrummet. Magnus stirrade oavbrutet på Arben, vars blick plötsligt börjat flacka i jakt på någon trygg punkt.

– Vi hör av oss senare, sa Magnus när polisassistenten stod med Arben i dörröppningen. Vi har din adress och ditt telefonnummer.

Och då vände sig Arben för första gången till Mia och sa:

- Om jag ska hit igen, då ska jag ha advokat.
- Visst. Klart du ska ha advokat.

Och när dörren slagit igen bakom Arbens rygg slöt Magnus ögonen och tog ett djupt andetag och andades sakta ut.

Mia tittade på honom med en oro i blicken.

- Mår du inte bra?
- Jo, jag mår fint, sa han.
- Du ser ganska blek ut.
- Jag är lite trött, bara. Det är inget.
- Det här var snabbt avklarat. Jag trodde vi skulle lirka lite mer med honom.
- Slöseri med tid. Vi hade inte kommit vidare.
- Du verkar kunna bedöma läget kvickt. Jag hade nog trevat vidare en stund till.
- Jag känner till hans typ.
- Tror du de är skyldiga?

Magnus nickade.

– Vad baserar du det på?

– Instinkt, svarade han.

Mia suckade.

– Ett anonymt vittne och ett ölflak. Det är inte mycket att hurra för. Åklagaren kommer inte att vilja göra något.

– Nej, det är ett problem.

Men det kommer att lösa sig, tänkte han.

– Vi ska väl ändå prata med Yosip Vuckovic?

– Definitivt, sa Magnus. Men jag måste hämta mina anteckningar innan vi fortsätter. Vänta här och ta inte upp honom förrän jag är tillbaka.

– Visst, sa Mia och började kontrollera inspelningen på det digitala fickminnet. Jag väntar.

3

Magnus skyndade till hissen, åkte upp till fjärde våningen och stegade raskt genom korridoren till sitt arbetsrum. Han stängde dörren efter sig och tryckte på den lilla knappsatsen på skrivbordet som kopplade på den röda upptagetlampan utanför dörren. Sedan slog han koden på telefonen som gav honom skyddat nummer. Därefter slog han det externa numret till polisens tipstelefon. Från deras håll skulle det se ut som om någon privatperson med hemligt nummer ringde in.

En polisassistent vid namn Sara Gren svarade och med förställd röst började Magnus berätta vad han sett under natten mellan i tisdagen och onsdagen.

När han lagt på luren, satte han sig ner i stolen bakom skrivbordet och väntade.

Detta var ingen optimal lösning. Han hoppades att Mias fantasi var begränsad, så att detta låg utanför hennes föreställningsförmåga. Men att få Arben bort från gatorna var värt en del risktagande. Arben hade fått smak för att döda och skulle göra det igen.

Magnus började massera sina tinningar. De kändes ömma och heta, som om delar av hans skallben blivit infekterade. Arbens minnen var som defekta maskindelar, som skramlade och skavde i Magnus medvetande. Han längtade till nattens mörker och sömnen som skulle få Arbens minnen att blekna till en avlägsen mardröm. De minnen som tillhörde någon annan sållades bort under REM-sömnen. Om det var hans hjärna eller Närvaron som ordnade den saken visste han inte, men det höll honom under alla omständigheter borta från psykvården.

Efter tio minuter ringde telefonen. Polisassistent Sara Gren hade just tagit emot ett tips som rörde Irina Volkov-fallet. Var han fortfarande ansvarig för ärendet?

Magnus svarade att det var han.

– Jag har skrivit in uppgifterna i JetForm. Jag mejlar det till dig.

– Suveränt, sa Magnus och tackade och lade på luren. Sedan loggade han in på datorn och efter en minut damp mejlet ner i Outlook.

Han skrev ut dokumentet på laserskrivaren i hörnet borta vid fönstret, ögnade igenom det med ett leende.

Telefonen ringde igen.

Han svarade.

– Var blir du av? undrade Mia irriterat. Vi måste börja med Yosip.

– Jag är ledsen, men jag var tvungen att ta ett telefonsamtal. Jag kommer nu. Vi har fått lite mer på fötterna. Vänta tills du får höra.

Han lade på, slog internnumret till vakthavande befäl och gav instruktioner om att en patrull skulle åka till Thomsons väg 8 b, ta sig ner i källaren och gå in i tvättstuga nummer två. Bakom ventilgallret intill tvättmaskinen skulle de hitta kniven som använts mot Irina Volkov. Därefter skulle de kontrollera en container som stod utanför ingången till Folkets Park. I den skulle de hitta en svart hoodtröja indränkt i torkat blod.

Magnus höll tummarna för att containern inte tömts. Men i så fall hade de åtminstone mordvapnet, försett med Arbens fingeravtryck.

Han bad vaktbefälet att säga till patrullen att de skulle ringa till telefonen i förhörsrum fyra när de hittat bevismaterialet.

4

När Magnus återvänt till förhörsrumskorridoren såg han till sin förvåning att polischef Mats Göransson stod utanför dörren till rum fyra. Göransson lämnade sällan sin stab och sin krets av ja-sägare. Hans mörkblå kostym och kornblå slips talade för att han haft betydelsefulla gäster, troligtvis från Rikspolisstyrelsen. Göranssons runda, tunnhåriga huvud sprack upp i ett insmickrande leende när han fick syn på Magnus. Leendet gav honom ett lite grisaktigt utseende. Det fanns skäl till varför fotfolket döpt honom till *Trynet*.

– Ah, där har vi ju Bengtsson, sa Trynet och fortsatte le som om deras vänskap sträckt sig över eoner.

Magnus lade märke till att Trynet hade ett litet headset på höger öra och höll en mobil i vänster hand. Han verkade också en aning stressad.

– Jag har ett angeläget ärende, sa han. Det gäller –

De små, vassa ögonen sökte efter tecken på underkastelse och Magnus svarade som vanligt med revolt.

– Jag är upptagen just nu, sa Magnus och gick förbi honom in till Mia.

Mia satt på bordets kant med armarna i kors över bröstet.

– Vi måste bryta, för Göransson vill att... , började hon.

– Vi ska inte bryta något, sa Magnus och gav henne utskriften. Läs.

Trynet slet upp dörren och det runda, tunnhåriga huvudet var knallrött av ilska och näsvingarna fladdrade.

– Vi håller på att arbeta här, sa Magnus lugnt.

– Jag vill tala med dig, Bengtsson. Nu! Det gäller en gisslansituation i centrum.

Magnus hajade till. Det förklarade varför han verkade pressad. Trynet hade tagit på sig ansvaret som operativ chef i sådana situationer. Men det förklarade inte varför han var här.

– Du har ju en insatsstyrka. Du har ju till och med en specialutbildad förhandlare. Vad ska du prata med *mig* om?

De små ögonen fylldes av illvilja och stirrade på Magnus och verkade säga: Är du från vettet? Hur vågar du? Knogarna på handen kring mobilen hade vitnat.

– Vår utbildade förhandlare har halsfluss, sa Trynet sammanbitet. Mitt val har fallit på dig. Dina framgångar som utredare gör dig särskilt lämplig i det psykologiska spelet. Oskar Andersson får ta över din roll i den här utredningen. Jag har pratat med kommissarie Ahlgren, hon har gett klartecken.

Magnus var nära att småle, även om det var långt från passande. Trynet hade gjort karriär genom sin förmåga att spara pengar. Och denna begåvning hade lett till försäm-

rade arbetsförhållanden för alla poliser som låg under kommissarie i hierarkin. Och samma begåvning hade fått Trynet att fatta beslutet att endast en behövde specialutbildning i gisslanförhandling.

Trynet pekade på sitt headset.

– Jag är i ständig kontakt med insatsledaren på plats, så jag vill inte veta av något skitsnack. Det är brådskande och jag kommenderar dig dit!

Magnus kände hur han började bli förbannad. Men han visade det inte. Istället vände han sig till Mia.

Trynet svarade med att drämma igen dörren som en ilsken tonåring.

Mia sa:

– Borde du inte...?

– Jag ska, sa Magnus. Har du läst det?

– Ja. Men det är ju helt otroligt. Den som ringde in detta har ju praktiskt tagit följt dem som en skugga hela vägen. Om vi hittar mordvapnet och...

– Säg till Ozzy att skrämma Yosip. Ozzy är duktig på sådant. Låt Yosip tro att vi har de här bevisen och han kommer att börja erkänna.

– Är det instinkten igen?

Magnus nickade.

– Men vi har inte hittat föremålen, väl?

– Nej, inte ännu, sa Magnus. Patrullen ringer hit när...

– När? Du menar väl *om*? Det är bara ett tips. Tänk om det är falskt.

– Kanske. Använd det i alla fall.

Mia log ett snett leende och såg forskande på honom.

– Du har både tur och spelar ett högt spel. Om du brukar köra på såhär kan jag förstå varför du lyckas bättre än oss andra.

Trynet slet upp dörren bakom honom och fräste:

– Bengtsson, för helvete!

Mia rörde hastigt vid Magnus underarm.

– Lycka till.

Kapitel 4

Klockan var kvart i tolv när Ella Axelsson klev ut genom stadsbibliotekets karuselldörr av glas och stål. Hon var tvungen att kisa, för solen var skarp och sommarvarm.

Biblioteket låg i utkanten av Kungsparken i riktning mot centrum och på den stenlagda planen mellan biblioteket och Kung Oscars väg, som sträckte sig genom parken,

rörde sig människor som var på väg till eller från biblioteket, och mammor och pappor med barnvagn som passade på att njuta av det fina vädret.

På andra sidan vägen, framför dammen med det underliga konstverket av sten i mitten, fick hon syn på ett gäng tjejer som hon kände igen från Petriskolan. Precis som Ella gick de andra året på språkprogrammet, men i en parallellklass. Och precis som hon hade de studiedag idag. Hon såg att de var på väg mot centrum, att de var på väg att lämna parken.

För ett ögonblick kände hon en isande känsla i sitt bröst, för tjejernas stil påminde om Amandas. De hade snygga märkeskläder, de rörde sig i den där typiska flockrörelsen som tjejer gör, ivrigt pratande och fnittrande, som snabbt stänger ute andra. Och Ella kände den välbekanta rädslan, den där rädslan för att det var henne de pratade om.

Snart skulle det bli så. Det skulle Amanda se till. Ellas bakgrund skulle bli skolans samtalsämne nästa termin.

Ella var tacksam över att hon skulle åt andra hållet. Hon skulle in i parken och gå längs Kung Oscars väg, in bland grönskan och de ståtliga kastanjeträden. Eftersom hon var i trakten planerade hon att besöka äldrebodet nere på Tessins väg för att höra om de behövde henne i helgen. Visserligen var det bara en vecka kvar tills hon skulle börja sommarjobba där, men hon hade inget särskilt för sig i helgen. Att dryga ut kassan var ju aldrig fel.

Hennes axelväska var mycket lättare nu. Det hade varit tjocka böcker hon lastat av inne på biblioteket. John Irvings *En bön för Owen Meany* och två Stephen King-böcker. Hon hade ägnat de senaste två kvällarna åt att recensera böckerna, och det hade blivit femton handskrivna sidor och detta var terminens sista inlämningsuppgift. Hon älskade att läsa och skriva och därför var det en uppgift hon gjort med glädje. Imorgon skulle hon skriva rent dem på en av skolans datorer.

Och nu hade hon hittat John Irving! Så fort hon kommit igång med sommarjobbet skulle hon låna alla hans böcker.

När hon kommit längre in på Kung Oscars väg började lövträdens kronor hänga ut över trottoaren och stänga solen ute. Det blev genast kyligare. Hon drog upp axlarna, huttrade till. Hon var extra känslig för kyla idag, för hon hade sovit dåligt under natten. Funderingarna hade hållit henne vaken.

Hon noterade med viss lättnad att hon inte mötte så många fotgängare eller cyklister. Ju längre in i skuggorna hon kom, desto mer ensam blev hon. Det fanns andra vägar att gå, promenadstråk där solens strålar nådde fram obehindrat och som ljusälskande människor garanterat föredrog.

Från andra sidan vägen, borta vid Pegasusstatyn, hörde hon skrattande och skrikande barn. Hon tittade dit över taken på de parkerade bilarna, som stod längs cykelbarnorna på vardera sidan vägen, och såg att det var en skolklass som spelade brännboll på en av de stora gräsplättarna.

Hon hade aldrig varit bra på brännboll; hon hade alltid varit livrädd för att tappa taget om bollträet och skada någon. Resultatet blev mesiga slag och burop från lagkamraterna.

Det var bättre att undvika att spela brännboll. Det var bättre att undvika flockar. Hon hade lärt sig vara ensam sedan tolvårsåldern då hon blev placerad i sin första fosterfamilj.

Hon kastade ett öga på sin spegelbild i en av rutorna till en parkerad bil.

Hon mindes Amandas ord: Du är ju blondin, du ska vara ytlig och glad, inte butter och inbunden. Och se på dig, du är ju hur söt som helst! Axellångt blondt hår, stora blå

ögon, höga kindknotor som jag skulle kunna betala för att få. På bild ser du ju ut som Gwyneth Paltrow!

Ella såg bara en lång, blond tjej med livlöst halmlont hår och för långa armar och ben klädda i en rosa collegetröja och billiga jeans av obestämt märke. Men Amanda hade under en period fått henne att tycka om sig själv. Och Ella hade trott att det var hennes tur nu att få vänner, att det äntligen skulle lossna.

Det senaste året hade hon börjat erkänna vissa saker för sig själv. Bland annat att hon egentligen längtade efter att få bli accepterad av sina jämnåriga. Men varje tillfälle som erbjudit sig hade lett till att hon blivit stel och avig.

En elegant svart skåpbil kom sakta körande i motsatt riktning. Hon kikade in mot förarplatsen, men rutorna var tonade och i framrutans nedre del syntes bara ett par vita fingrar som höll hårt i ratten.

Hon kände igen den där skåpbilen. Det var en Mercedes av något slag, det framgick av märket på fronten. Hon hade av någon anledning sett den modellen ganska ofta den senaste tiden.

Skåpbilen ökade plötsligt farten och passerade henne.

Plötsligt ringde mobilen i hennes axelväska. Signalen var skarp och obehaglig och hon ryckte till. Mobilen var den billigaste som gick att få tag i. Och den saknade roliga ringsignaler.

Hon visste att det var Amanda redan innan hon såg det på displayen. Det kunde ha varit Monika också, hennes förmyndare och handläggare på socialen, men de hade glidit ifrån varandra lite sedan Amanda kommit in i bilden. Monika hade varit skeptisk när det gällde Amanda.

Hon stålsatte sig, öppnade locket på axelväskan. Hon hade haft mobilen avstängd i två dagar. Men idag hade hon startat upp den, för det fanns bara ett sätt att hantera detta: Konfrontation.

Ella stannade, svarade.

– Var är du någonstans, Bella? undrade Amanda. Jag har försökt ringa dig hela veckan.

– Jag har varit upptagen, sa Ella och tänkte: Sluta kalla mig Bella! Jag hatar det!

– Med vadå? Äh, skit i det förresten. Du, vi behöver prata. I helgen hade jag tänkt komma förbi med Jocke och Ivan. Det är väl okej?

– Helst inte, sa Ella.

Amanda suckade.

– Vadå *helst inte*? Vad är det med dig? Ska du börja svika nu?

Ja, Ella hade för avsikt att svika. Men hon hade blivit lurad in i detta. Amanda hade varit smartare och mer beräknande än Ella trott.

Amanda hade kommit som ny till klassen den här terminen. Först hade hon ignorerat Ella, precis som alla andra. Sedan hade hon börjat närma sig, varit trevlig och tålmodig och tagit det försiktigt. Hon hade verkat vara genuint intresserad av att bli Ellas vän. Hon hade fått Ella att sänka garden, att släppa någon in på livet.

– Jag som hade tänkt fråga dig vad du skulle göra i sommar, om du ville följa med mig och mina föräldrar till vårt sommarhus i Spanien. Men det finns ingen anledning att fråga en svikare.

– Tyvärr, sa Ella och mindes med fasa hur det varit förra helgen då Amanda plötsligt tagit med sig några främmande killar hem till Ella, för Ella hade egen lägenhet. Amanda hade haft sex med en av killarna i Ellas säng. Det var ju äckligt! Och respektlöst! Och pinsamt!

Amanda pustade till av frustrering. Ella kunde se framför sig hur hon fingrade i sina bruna lockar, snurrade dem medan hon himlade med de bruna ögonen.

– Du bor själv, Bella, sa hon. Fattar du vilken frihet? Efter allt jag gjort för dig, är du då så taskig att du inte delar med dig? Jag har ju gett dig massor av saker, jag har försökt bli din vän. Jag vet ju att du inte kan ge mig saker, för du har inga pengar, men du har en egen lägenhet. Varför måste du börja konstra? Det där med Sam i helgen, det blev lite överdrivet, men du ska vara glad som inte har några föräldrar, för mina lägger sig i allt.

– Det här fungerar inte, sa Ella och hörde hur hon skälvde på rösten. Jag vill inte ha det såhär.

Amanda blev tyst en stund.

– Nähä, sa hon sedan kallt. Varför är jag inte förvånad? Din knarkande morsa har väl inte lärt dig att –

Ella bröt samtalet. Tårarna steg upp i hennes ögon. Amandas tonläge hade talat för att hennes värsta farhågor skulle bli sanna. Nästa termin skulle bli ett helvete. Amanda skulle berätta för alla.

Mobilen ringde igen.

Ella stängde av den och släppte ner den i axelväskan. Hon skulle skicka tröjorna och sminket hon tagit emot med posten till Amanda. Hon skulle få tillbaka allt. Alla fikor hon blivit bjuden på, latte efter latte... Amanda skulle få tillbaka det i pengar. Kanske om de lade schemat så att hon fick jobba kvällspassen på äldreboendet, då skulle hon ha råd.

Jag ska inte gråta, tänkte Ella och blinkade till. Två tårar föll, men hon fångade upp dem med handryggen och bet ihop.

Det var de enda tårarna. Det kom inte fler. Amanda förtjänade inga tårar. Ella såg henne som en lektion i hur vänskap inte ska vara. Amanda var typen hon skulle undvika i framtiden.

Hon började gå i rask takt nu. Det kändes bättre att röra på sig, för kylan som gett sig till känna i skuggan under trädens kronor hade fått henne att huttra. Vägen krökte sig åt vänster och efter kröken skulle hon vara ute ur parken. Det skulle bli skönt att komma ut i solen igen.

Bella, tänkte hon ilsket. Fan!

Amanda tyckte om att döpa om människor. Det var så hon visade vem som bestämde. Makt. Det handlade om makt.

När hon kommit in i kröken stod en svart skåpbil parkerad där. Samma Mercedes hon sett tidigare.

Men nu såg hon föraren. Han stod med armarna i kors över bröstet och lutade sig mot skåpbilens passagerardörr. Han var blond och kortklippt och byggd som en friidrottare. Han var klädd i en randig, kortärmad skjorta, så att de vältränade armarna syntes.

När hon var på två meters avstånd från honom vände han sig mot henne och log som om han kände henne. Hans tänder var en aning ojämna men mycket vita; hans ansikte hade något brutalt över sig. Han var lång, närmare en och nittio.

– Hej Ella! sa han.

Hon stannade till, betraktade honom för att avgöra om det var någon av de otaliga killar som Amanda presenterat henne för. Men han verkade vara en aning för gammal.

– Hej, sa hon tveksamt och gjorde sig redo att gå förbi honom.

Hur kan han veta vad jag heter? frågade hon sig.

– Känner du inte igen mig? sa han sedan och log så brett att hon såg att han saknade en kindtand på höger sida.

Ella skakade på huvudet. Hon stod alldeles stilla nu, men hon kände en stark lust att springa därifrån.

– Titta närmare då, sa han och slog ut med armarna och passade samtidigt på att se sig omkring.

Ella stod rakt framför honom nu, på ungefär en meters avstånd. Hon noterade att skåpbilen hade skjutdörrar, och att sidan som var vänd mot henne gapade öppen och svart. Hon tittade på hans ansikte igen.

– Nej, sa hon. Jag känner inte igen dig. Hur kan du veta vad jag – ?

Han rörde sig blixtnabbt, tog ett steg framåt samtidigt som han slog henne i solar plexus. Vita och blå och röda explosioner fyllde hennes synfält och hon var nära att svimma av smärtan och chocken. Hon fick inte luft, kunde inte skrika.

Han grep tag om hennes nacke och i bältet på hennes jeans och med en väldig kraft slungade han in henne i skåpbilens inre. Hon slog huvudet i något i bilens insida. Hon kröp ihop kring smärtan i bröstet och kippade efter andan. Och plötsligt blev det alldeles mörkt. Han hade stängt dörren, och nu stod han över henne. Hon såg honom inte, men hon hörde hans rörelser. Han slog till henne en gång i ansiktet, sedan ännu en gång. Hon kände blodsmak i munnen, sedan började hon glida bort, som om allt hände på ett långt avstånd.

Ljudet av en grov tejp som dras från en rulle nådde hennes öron. Och utan att hon förmådde göra motstånd, drog han tejp runt hennes mun och huvud, runt handleder och fotleder.

Och sedan slog han till henne ännu en gång.

Och den här gången försvann hon bort, in i de riktigt mörka skuggorna.

Kapitel 5

1

Magnus hade hämtat sin jacka inne på rummet innan han tog sig ut från myndigheten och klev in i den Volvo V70 som väntade utanför foajéns glasdörrar. Den manlige polisassistenten som satt bakom ratten hälsade honom med en kort nickning och körde sakta ut från polismyndighetens område.

I samma ögonblick han kommit ut på Drottninggatan kopplade han på sirenerna och trampade gasen i botten. De skulle inte så långt. Gisslandramat pågick på Rådmanstgatan, nere vid Triangeln. Men det var lunchtid och trafiken var tät.

Under ett kort ögonblick betraktade Magnus trafikanternas beteende. Somliga gjorde sitt yttersta för att släppa fram dem, de nästan körde upp på trottoaren, medan andra greps av panik av att ha en polisbil med ljus och sirener halvvägs in i bagageutrymmet, vilket ledde till spattiga och oberäkneliga undanmanövrer.

Magnus sneglade på polisassistenten. Hans käkmuskler såg ut som knutar. Då och då muttrade han en svordom mellan sammanbitna tänder. En svettdroppe kilade ner längs hans tinning.

Magnus försökte själv hålla stressen på avstånd. Men det var svårt. Han var trött. Att använda Närvaron sög musten ur honom mentalt. Tröttheten framkallades inte enbart av de mardrömsbilder han tvingades se, det var den sekund då Närvaron for ut ur honom och in i det andra medvetandet och sedan tillbaka igen som tog mest på hans krafter. Hans pappa, Rolf, hade varnat honom för att överanvända varelsen. Det kunde leda till ett tillstånd som påminde om djup depression: en så intensiv trötthet att kroppen värkte och tankarna trasslades in i känslor av undergång och självutplåning. I ett sådant tillstånd skulle de vara extra sårbara, eftersom de valt att använda Närvaron till att söka svar i andra människors inre mörker. Rolf som kriminalreporter, Magnus som polis.

Han antog att det var just ett sådant tillstånd som låg bakom Rolfs självmord: Tröttheten och sårbarheten i kombination med vetskapen om att ha blivit grundlurad.

Medan polisassistenten sicksackade mellan bilarna på den breda Amiralsgatan kände Magnus den djupa saknaden. Han önskade att han kunnat fortsätta sina samtal om Närvarons natur och egenskaper. Han önskade att han varit mer tillmötesgående när Rolf ville fördjupa sig i Närvarons ursprung. Kanske skulle det ha slutat annorlunda då? Han kunde längta efter den speciella inre tystnaden i deras samvaro. Närvaron reagerade på en gelike genom att försvinna. Magnus och Rolf kunde umgås utan möjlighet att se in i den andres minnen, precis som vanliga människor. Deras umgänge blev en fristad för dem båda.

Den enda som kunde erbjuda den fristaden nu var Magnus farmor. Men hennes avståndstagande var orubbligt. Hon hade inte ens tinat upp på sin sons begravning. Det var tre år sedan nu och inte ett ljud sedan dess.

Jag behöver någon att prata med, tänkte Magnus. Ensam är inte stark.

Var det därför han i fyllan nämnt Närvaron för Mia? När han såg henne framför sig, hennes bruna ögon, hennes leenden, så kände han hur tröttheten nästan gav vika.

När den här situationen var avklarad så skulle han göra något åt saken. Han skulle lägga band på sin rädsla och göra ett försök. Drömmen om att hitta någon som kunde hantera och leva med hans hemlighet var vid liv. Rolf hade ju lyckats hitta sin partner. Alla andra i släkten hade hittat någon lämplig. Annars skulle Närvaron ha dött ut för länge sedan.

2

De var framme på Triangeln nu och polisassistenten gjorde en vänstersväng som fick däckerna att skrika. Rådmansgatan låg mellan det stora Hiltonhotellet och ett teglat femvåningshus. En folksamling stod framför polisens avspärningar, men de skingrades som ett stim småfisk inför ett stort hajgap när Volvon kom farande.

Två poliser flyttade spärrstaketet och polisassistenten parkerade bakom en polispi- ket.

Magnus såg att det fanns en ambulans på plats och ytterliga tre patrullbilar. Och på trottoaren vid piketen stod insatsledaren Anders Carlsson med öronmusslan till en handsfree i ena örat och mobilen i höger hand medan vänstern tog hand om komradi- on. Att döma av hur aktiv kommunikationen verkade vara så hade gisslansituationen ännu inte löst sig. Magnus hade med andra ord kommit i tid.

Magnus tackade för skjutsen och klev ur bilen. Trots att det var en solig och klar dag blåste det kallt mellan husen. Magnus drog upp jackans dragkedja och gick fram till Anders Carlsson.

Carlsson var en smal man av medellängd och med kortklippt blont hår. Han var klädd i den mörkblå uniformen med skyddsväst som används i piketen. Han höjde på ögonbrynen när han fick syn på Magnus.

– Det var snabbare än förväntat, sa han och log. Vad har du fått veta?

– Inte mycket. Trynet skickade mig hit.

Carlsson satte upp pekfingret mot läpparna och skakade på huvudet. Sedan höll han upp mobilen. Linjen var öppen. Trynet var närvarande.

Javisst fan, tänkte Magnus men låtsades som ingenting.

– Jag ska ge dig lite mer kött på benen, sa Carlsson och berättade att en av hotellets städare råkat titta ut genom fönstret på sjätte våningen och fått bevittna hur en man slog ner en kvinna i en av lägenheterna i huset mitt emot. Han ringde genast polisen. Piketstyrkan anlände efter en fem minuter och städaren mötte upp och pekade ut fönst- ret och poliserna tog sig upp till femte våningen. De ringde på dörren. Ingen öppnade. När flickan började skrika forcerade de dörren.

När de tagit sig in fann de att den unge mannen fört en kniv till flickans strupe och han tvingade dem på så sätt till reträtt. Inbrytningsstyrkan befann sig nu i trapphuset utanför lägenheten. En av poliserna hade försökt upprätthålla kontakten med gisslan- tagaren, men möttes mest av tystnad. Carlsson hade kontakt med inbrytningsstyrkan via komradion.

Gisslantagaren och gisslan var Jimmy Johansson, 23 år, och Sara Bergström, 19 år. Flickans mamma hade informerats och var på väg hit för att försöka vädja till Jimmy.

Magnus kände lättnad trots att situationen var allvarlig. Han hade varit rädd för att gisslanförhandlingen skulle ske per telefon. Då hade Närvaron varit oanvändbar. Den fungerade inte genom några elektroniska media.

– Enligt mamman kommer detta som en blixtnö från klar himmel, fortsatte Carlsson. Jimmy har ju en speciell bakgrund, men han har aldrig visat några våldsamma sidor.

– Vad pratar vi då om för slags bakgrund? undrade Magnus.

Carlsson kliade sig på hakan med mobilhandens rygg och sa:

– Jimmy är Jan Johanssons son.

– *Pulver* Johansson?

Anders nickade.

Magnus stönade till. Om Pulvers son blev skadad i en sådan här situation... Det kunde bli otäcka konsekvenser. "Hämnd" var ett av Pulvers privata honnörsord.

– Vi har försökt få tag i *Pulver* Johansson på Kumla, för att få honom att prata förstånd med sin son, men han vill inte ha med oss att göra. Och Olya Johansson, Jimmys mamma, är på shoppingtur i Köpenhamn med sina döttrar och har än så länge inte gått att nå.

– Har vi fått någon vink om vad det handlar om? undrade Magnus.

– Av Jimmys korta utbrott har vi förstått att det handlar om att hon tänkte göra slut. Svartsjuka, tänkte Magnus. Det var alltid svårhanterligt.

Carlsson stoppade mobilen i bröstfickan, tog fram ett rutat papper ur benfickan och vecklade upp det mot piketens ena tonade ruta. Det var en skiss över lägenheten gjord med blå bläckpenna.

Lägenheten var en stor tvåa. Det första man kom in i var en rymlig men ganska kort hall. Till vänster låg köket. Rakt fram fanns ett stort sovrum, sedan ett valv och därefter ett lika stort vardagsrum. Vardagsrummet var försett med två stora lädersoffor kring ett avlångt soffbord. Jimmy befann sig längst in i lägenheten, med ryggen mot väggen och dold bakom ena soffans rygg. De poliser som stod med kikare uppe i Hilton kunde inte se något av vad han gjorde.

– Så även om vi haft prickskyttar skulle vi ligga risigt till, sa han och vecklade ihop papperet och stoppade ner det i benfickan igen.

Han gav Magnus en hastig ryggdunk.

– Förhandla allt vad du kan, sa han. Vi håller tummarna.

Magnus började gå mot trappuppgången. Han blev plötsligt medveten om att han darrade i hela kroppen. Men det var inte enbart rädsla. Han hade inte ätit sedan frukost och magen vred sig och skrek efter föda. Efter Närvarons besök i Arbens medvetande skulle han behövt ta några av de druvsockertabletter han hade i skrivbordslådan. Men det hade han glömt i all stress.

En av poliserna släppte in honom i trappan. Hissen stod redo nere på bottenvåningen och Magnus klev in i den. Den var liten och klen och förde honom upp i sakta mak. Han behövde komma på armlängds avstånd till Jimmy. Det var Närvarons ungefärliga räckvidd, om den skulle behöva göra en djupdykning. Han tog några djupa andetag, försökte glömma bort sina skakiga händer.

3

Sex poliser stod utanför den sönderslagna dörren på trappavsatsen till femte våningen. Fyra av poliserna var beredda med de stora kravallsköldarna och deras huvuden täcktes av de vita hjälmarna med visir. De två andra poliserna hade traditionella uniformer. En av dem stod på knä vid dörren. Den andre satt en bit upp på trappan mot vinden och skrev protokoll i ett kollegieblock som han höll mot ena knäet.

Samtliga skingrades när Magnus klev ur hissen. Ingen sa något. De bara nickade åt honom och lät honom kliva in i hallen. Det fanns hopp, ansåg Magnus. Sara var vid liv. Kanske hade Jimmys avsikt varit att misshandla henne, inte att döda henne. Allt hade kanske eskalerat tack vare polisens ankomst.

Magnus harklade sig.

– Jimmy? började han. Mitt namn är Magnus Bengtsson. Jag är kriminalinspektör och skulle vilja prata med dig. Du behöver inte vara orolig. Jag kommer in ensam. Det blir bara du och jag och Sara. Jag vill bara prata.

– Dra åt helvete! skrek Jimmy så det ekade i den stora lägenheten.

Till höger på hallens vägg hängde en inramad filmplansch med Al Pacino som Scarface. Den gav Magnus en idé.

– Lyssna, Jimmy. Jag har precis pratat med din pappa. Jag har något att framföra. Och det är något som måste stanna mellan dig och mig.

Magnus hörde ett snörvlande. Han undrade om det var Sara eller Jimmy. Sedan följde en stunds tystnad.

Magnus tog några steg in i lägenheten. Trägolvet knakade.

– Är det okej att jag kommer in?

– Ja, sa Jimmy. Bara du. Ser jag skuggan av någon annan så dör hon.

– Jag förstår.

Magnus började gå försiktigt i riktning mot Jimmys röst. Till höger om honom kunde han se Hiltons sidofasad genom de höga fönstren. Han kunde urskilja nyfikna som stod och trängdes i hotellets fönster. Sedan glömde han bort dem. Allt han såg var Jimmy Johansson som satt ner med ryggen mot väggen med Sara tätt intill sig. Hennes huvud var lutat mot hans vänstra axel. Hennes bruna, lockiga hår dolde mycket av hennes ansiktsdrag. Magnus kunde inte se om hennes ögon var öppna eller slutna. Hon var alldeles för stilla för att vara vid medvetande, men hon andades. Och Jimmy, som var en smal ung man med mellanblont hår, ett skarpskuret och bildskönt ansikte med ett tunt skäggstreck som delade hans haka i två lika stora delar, höll Sara om nacken med vänster hand medan han tryckte den groteskt stora, japanska kockkniven mot hennes strupe med högern. Han var klädd i en svart skjorta, svarta bomullsbyxor. Han var barfota.

Precis som Anders sagt satt de dolda bakom soffans rygg. Utifrån skulle ingen kunna se vad Jimmy gjorde. Nere vid Jimmys högra lår låg en trådlös telefon. Hade han försökt ringa någon?

Magnus höll tillbaka Närvaron, som var alert och verkade insistera på att få fara in i Jimmys medvetande. Saras hade inget att erbjuda. Hennes medvetlösa tillstånd skulle bara erbjuda ett vitt brus.

Hennes läppar var blåaktiga; blodfläckar syntes på hennes rosa t-shirt. Hon hade blött näsblod.

Jimmy drog Sara närmare till sig, för att använda henne som sköld.

– Ta det lugnt, sa Magnus. Jag vill bara prata.

Jimmys mörkblå ögon var röda av tårar men de synade honom ingående.

– Är du beväpnad? undrade han.

Magnus hade glömt att han bar tjänstevapnet. Mia hade ju insisterat. Frågan var om det skulle försätta honom i knipa nu? Han svor inom sig. Pistolen doldes av jackan men om han ljög om saken skulle den lögnen vara lätt att syna.

Han nickade.

– Ta fram det, sa Jimmy.

– Varför vill du att...?

– Ta fram vapnet. Jag vill att du håller det i handen.

Jimmy gjorde en rörelse med den underarm som utmynnade i den stora kniven. Det var en kort, talande rörelse och Magnus skyndade sig att knäppa upp jackan, ta bort den lilla remmen som höll kvar Sig Sauern i hölstret och fatta tag om pistolens handtag. Sakta tog han den ur hölstret och höll pekfingret demonstrativt utanför bygeln och avtryckaren.

– Bra, sa Jimmy. Tack. Det räcker så.

– Varför vill du att jag ska ha pistolen redo, Jimmy?

Jimmy smålog. Men det var ett dystert leende.

– Du har inte pratat med farsan, eller hur?

Magnus ignorerade frågan. Han behövde sitt övertag så fort som möjligt. Han sa:

– Varför gör du detta mot Sara?

Och sedan släppte han taget om Närvaron.

4

Han känner igen mannen som står i dörröppningen. Han kallas Hacke och är en yrkesmördare som brukar arbeta för hans far. Det förvånar Jimmy att han vågat ringa på hans dörr. Hans far kommer att se det som ett brott mot reglerna och Hacke riskerar dödsstraff.

Sara sitter kvar på sängkanten och ser frågande på Jimmy. De har precis laddat DVD:n med Wedding Crashers.

– Det är något jag måste visa dig, säger Hacke.

– Nej, stick härifrån, väser Jimmy och döljer alla tecken på rädsla.

– Jag har inget att förlora. Jag måste visa dig något. Något du måste berätta för Pulver. Sedan ska jag försvinna.

Hacke har mörka ringar under ögonen. Hans smala ansikte är blekt som om någon tömt honom på blod. Den eleganta kostymen är skrynklig och skitig som om han sovit i något soprum. Med en förvånansvärd snabbhet sticker han in handen innanför kavajen och drar fram en pistol och siktar på Jimmys mage.

Jimmy drar efter andan.

– Va fan?

– Ni måste följa med båda två, säger Hacke. Nu.

– Inte Sara. Hon stannar.

Det rycker i Hackes ansikte. Läpparna blir smala och blottar tänderna som på ett ilsket djur. Handen som håller pistolen darrar till.

– Hon följer med. Ingen stannar kvar. Och så länge ni gör som jag säger blir ingen skadad.

Jimmy har fasat för en sådan här situation. Fasat för att hans fars affärer plötsligt skulle bli hans.

De färdas genom nattmörkret i en Mercedes och Hacke har ena handen på ratten och den andra håller pistolen riktad mot Jimmy. I baksätet sitter Sara. Hon gråter och hennes brist på självkontroll fyller Jimmy med en djup bävan.

Hacke kör längs Limhamnsvägen. Trafiken är gles. Plötsligt tar han av till höger, kör in bland industrierna. Han kör över ett omkullvält staket och in på ett verkstadsområde och stannar framför dess byggnad. Gatlyktornas sken når inte riktigt in på området och så fort Hacke stängt av bilmotorn och strålkastarna slocknat blir det beckmörkt. Han tar fram en ficklampa ur handskfacket.

I ljuset av ficklampan leder han dem mot verkstadsbyggnaden. Han ber Jimmy dra den stora skjutdörren åt sidan. Jimmy gör som han säger. Dörren glider upp förvånansvärt smidigt. Den gnisslar med samma ljud som då Pågatågen bromsar in på stationen.

Jimmy lägger tröstande armen kring Sara när Hacke tvingar dem in i byggnadens inre. Hon skälver och darrar.

Hacke ställer sig vid locket till en stor golvbrunn. Han lyser med ficklampan mot den. Han pekar menande med pistolen mot brunnslocket.

– Han ligger där nere, säger han med skälvande röst. Revisorn. Vi gjorde vad vi skulle. Jag fattar det inte. Varför lät Pulver Nicko försvinna? Nicko var min bästa vän! Finns det ingen heder längre? Eller är det ett missförstånd? Vi gjorde vårt jobb och jag vill att du berättar för honom. Beviset finns där nere.

Han stöter återigen menande med pistolens pipa i riktning mot brunnslocket, om och om igen.

– Jag vet att det är Pulver. Ingen annan skulle våga. Ingen! Fan, du måste hjälpa mig!

– Okej, säger Jimmy men sneglar på Sara, som storögt och förskrämt tittar på brunnslocket.

Hacke trycker en gul post-it-lapp i Jimmys hand.

- *Mitt mobilnummer. Säg till honom att han ringer mig. Jag vill inte leva så här. Jimmy stoppar lappen i jackfickan.*
- *Okej, säger han igen och kokar inuti av vrede. Kör du oss hem nu?*

5

Jimmy ville inte döda Sara, han älskade henne. Men hon skulle aldrig kunna hålla tyst. Och det skulle leda till att hans far riskerade att åka dit för mord. Jimmy hade tvekat, hade brottats med sig själv för att hitta utvägar. Det var så orättvist! Jimmy var trött, förtvivlad och förvirrad. Om han lät Sara leva skulle det drabba hans familj och han skulle bli föraktad av alla som betydde något. Om han dödade Sara skulle det bli fängelse, men genom sin far skulle han få status, och när hans far var frigiven skulle hans mor och systrar ha en tryggare framtid. Men Sara skulle vara död! Hans underbara, hans... Men om polisen var här och inte lyckades hindra honom, då var det inte bara hans fel att hon dog! Inte bara hans fel! Och lyckades de hindra honom, så skulle världen ha Sara och han skulle... Ingen skulle förakta honom om han försökte och...

Magnus förstod, men det var för sent. Det fanns ingen tid till att reflektera över det han hittat, ingen tid till att avvärja katastrofen genom att säga: *Jag vet var kroppen ligger, det finns inget kvar att tysta ner, du kan släppa Sara!*

En knapp sekund efter att Närvaron återvänt slöt Jimmy ögonen. Hans grepp om kniven hårdnade. Magnus såg vad som var på gång. Magnus kände hur tiden tånjdes ut. Han höjde pistolen samtidigt som vänsterhandens tumme och pekfinger drog tillbaka pistolens mantel med ett klick.

Han tryckte av.

Jimmys huvud slungades bakåt, tapeten bakom blev till en gloria av blod. Hans armar åkte ut åt sidorna i en spasm. Kockkniven landade framför Magnus fötter.

Klentroget betraktade Magnus pistolen i sin hand. Hans öron ringde av skottet som ekat i det stora rummet. Hur hade han kunnat röra sig så fort?

Sara föll åt sidan. I hennes hår satt en del av Jimmys hjärna och skallben. Men hennes rosa t-shirt började täckas med blod. Hon hade blivit skuren.

– Nej! skrek Magnus och släppte taget om pistolen och föll på knä vid henne och tryckte med händerna mot såret i hennes hals. Han kände hennes varma blod mot sina handflator, mellan sina fingrar.

– Jag behöver hjälp här inne! skrek han.

Kapitel 6

Ella blev plötsligt medveten om att någon höll henne under armarna och släpade henne över ett halt golv. Hennes huvud sprängde och bultade. Hon ansträngde sig för att vakna ordentligt. Och sakta blev hon alltmer medveten. Minnesbilderna blev skarpa. Den där mannen med blont, kortklippt hår och ojämna tänder. Han visste vad hon hette. Han slungade in henne i ...

Hon slog upp ögonen och stirrade rakt in i ett par lysrör i ett vitt tak. Det skarpa ljuset fick henne att grimasera och sluta ögonen igen. Hennes mun var tejpad, hennes händer och fötter var bundna. Hon kände sina hälar släpa över ett kaklat golv, där varje cementfog stötte mot hennes ömma hud. Rörelsen upphörde. Den som släpat henne släppte taget och hon slog bakhuvudet i golvet och kved till för huvudvärken exploderade i en ny höjdpunkt av blåblixtrande smärta.

Hon låg alldeles stilla, vågade knappt andas förrän smärtan i huvudet klingat av. När smärtan blivit till ett dovt dunkande, vred hon sig långsamt på sidan.

Hon hörde röster: två mansröster.

Försiktigt öppnade hon ögonen igen.

Hon befann sig i ett helkaklat rum, som duschrummen på Aquakul, fast utan duscharna och duschkabinerna. En obehaglig lukt uppfyllde rummet, som var dränkt i det kalla, ogästvänliga ljuset från lysrören. Med fasa konstaterade hon att någon klätt av henne och satt på henne rosa trosor, rosa linne. Inne skåpbilens mörker hade mannen tejpats hennes handleder och vrister, men nu var tejpens ersatt av grova kabelsnören av plast. Händerna kändes svullna och bultade och var lite blåaktiga.

Darrande lade hon sig på magen. Det var obekvämt, för hon var tvungen att ligga på sina fjättrade händer. Sedan höjde hon på huvudet. Att röra på huvudet framkallade en intensiv huvudvärk, följt av yrsel och ett svagt illamående.

Ändå riktade hon blicken mot rösterna och försökte fokusera.

Rummet var cirka fem gånger sex meter och nere vid ena väggen stod två män. Mannen till höger kände hon igen. Det var han som fört bort henne. Mannen till vänster var solbränd och hade långt blont bakåtkammat hår och var klädd i grå, elegant kostym med vit skjorta och slips. Hans skor var blankpolerade.

Och båda betraktade henne med ansikten kluvna i leenden.

Men hennes blick dröjde bara kvar vid dem under ett ögonblick. Något annat fångade hennes uppmärksamhet.

Nere på golvet mellan de två männen satt en flicka. Precis som Ella var hon klädd i rosa linne och trosor. Precis som Ella var hon blond, men hennes hår var tovtigt och fett och vanvårdat. Och hon var misshandlad, täckt av blåmärken, bitmärken och rivsår, som såg groteska ut mot den bleka hyn. Hon satt på golvet med ryggen lutad mot väggen och med huvudet hängande framåt. Händerna låg med handflatorna uppåt mellan benen på de blodfläckiga trosorna, benen spretade ut som om hon varit en marionett som fått trådarna avklippta.

Ella antog att flickan var död. Ingen kunde se ut så och fortfarande vara vid liv.

Men då höjde flickan skälvande på huvudet. Ett par stora blå ögon blinkade till, sakta.

De riktades mot Ella, och hon tyckte sig urskilja något som liknade medlidande i de stora, matta ögonen. Ella fick svårt för att andas. Hennes hjärta slog så hårt att varje slag blev smärtsamt i mötet med det kaklade golvet.

De två männen viskade något till varandra. Kidnapparen blinkade käckt mot Ella och visade vad han hade i sin högerhand: ett blänkande, kromat stålrör, lika långt som hans ådriga, seniga underarm. Det låg något lekfullt över hans ansiktsuttryck, som om han skulle demonstrera en kul grej för henne, något han var stolt över.

– Det är viktigt att du tittar nu, sa han. För detta är vad som väntar om du inte lyder mig.

Ella försökte vrida loss sina händer, sina fötter. Men plastbanden skar in i hennes hud och fick den att blöda. Smärtan spelade ingen roll längre. Hon måste bort härifrån! Hon försökte skrika genom tejen, men det blev till ett fräsande och fnysande. Hon lyckades ta sig upp på armbågar och knän; hon stod där och skälvde som en nyfödd kalv som precis ställt sig på benen för första gången.

Den välklädde mannen med det blonda, bakåtkammade håret skrattade. Sedan sa han till kidnapparen:

– Du skulle ha bundit hennes händer bakom ryggen. Du ser ju vad hon kan göra.

Kidnapparen nickade och såg plötsligt bekymrad ut.

Den välklädde suckade, vände återigen sitt solbrända ansikte mot Ella och sa:

– Ligg ner och titta hit utan att blunda tills han säger något annat.

Men den välkläddes röst var inte mänsklig. Den var som en dånande storm, varje stavelse en vibrerande baston som grävde sig in i hennes huvud och tog över hennes muskler. Hon föll ner på magen och blev liggande alldeles stilla. Hennes blick var låst på den groteska scenen vid väggen. Hur hon än kämpade kunde hon inte vika undan med blicken, hon kunde inte blunda.

Kidnapparen ställde sig snett framför den misshandlade flickan. Ella såg i stum fasa hur flickans blick letade sig upp mot kidnapparens ansikte och flickan tycktes le.

– Detta är inget för mig, sa den välklädde och började gå mot metaldörren.

På vägen stannade han till vid Ellas hjälplösa kropp, gav ifrån sig ett belåtet hummande, som om han betraktade något begärligt, och sedan försvann han ut ur rummet.

– Det är viktigt att vi slår fast detta en gång för alla, sa kidnapparen och riktade sig till Ella. Du ska inte vara olydig. Du ska se på mig som din bästa vän och aldrig svika, alltid ställa upp. Gör du inte det, är det detta som väntar.

Han höjde stålröret över huvudet, demonstrativt och överdrivet långsamt.

Flickan vid väggen satt alldeles stilla. Ella kunde fortfarande inte röra sig, kunde bara stirra utan att blinka. Tårarna rann till. De grumlade men dolde inte den fasansfulla synen.

Och kidnapparen började slå. Dova, snabba slag av stål mot mjukt kött och sköra ben.